

FANTASTIŠKA ERASMUS SAVAITĖ SLOVAKIJOJE

Projektas Erasmus+ KA2 „REnewable Sustainable CUltural Enterprise in Europe“ tęsiasi... Ši rudenį pasidžiaugti nuveiktais darbais, pasidalinti gerą patirtimi mokytojai ir mokiniai iš Vokietijos, Austrijos, Italijos, Anglijos, Ispanijos, Lietuvos susirinko į Slovakijos Zakladna škola s MŠ Martina Hamuljaka mokyklą. Norime pasakoti apie kelionę pirmyn ir atgal, apie penkias nuostabias dienas Slovakijoje, apie šeimas, kuriose gyveno mūsų mokiniai.

KELIONĖ PIRMYN. Kelionė prasidėjo dvyliką valandą nakties Žaslių mokyklos kieme. Į ją išsiruošė septyni mokiniai ir trys suaugusieji (Dovilė Butėnienė, Jūratė Lakštauskienė, Jadvyga Tomkienė). Visi susikrovėme savo didžiausius lagaminus ir pradėjome ilgą ir sunkią kelionę. Maždaug po 2-3 valandų kirtome Lenkijos sieną, važiuodami Lenkijoje matėme tik dideles sienas, skiriančias kelią ir didelius laukus. Ryte pagaliau pasiekėme Čenstokovos miestą, jame ėjome apžiūrėti Jasna Goros vienuolyno. Vienuolynas mums paliko gerą įspūdį. Užlipus į aukščiausią bokštą atsivėrė labai nuostabus Čenstokovos miesto vaizdas. Vienuolynas yra labai lankoma ir turistų, ir vietinių žmonių vieta. Tai religinė Lenkijos sostinė. Po kelių valandų pasiekėme Slovakiją, jos miestelyje Oravska Jasenica mus pasitiko labai puikiai nusiteikusių slovakų mokytojos, pagaliau sulaukėme savo „naujųjų“ šeimų, kurios taip pat buvo nusiteikusių puikiai, tačiau truputėlį jaudinosi, kaip ir mes. Atvažiavę į šeimas buvome supažindinti su artimaisiais, šeimose gyvenome visą savaitę. Vakare visi pavargę ir išsekę ėjome miegoti labai laukdami kitos dienos ir naujų įspūdžių.

Slovakijoje gyvenau didelėje ir draugiškoje šeimoje. Mergaitė, pas kurią gyvenau, buvo vardu Anžeta, jai vienuolika metų, ji turėjo net keturis jaunesnius brolius. Tikriausiai šeimoje geriausiai sutariau su Anžetos mama Katerina, ji geriausiai mokėjo anglų kalbą ir buvo labai draugiška ir linksma moteris. Katerina dirbo mokykloje mokytoja, o Anžetos tėtis – gaisrininkas. Gyvenome dviaukščiame rausvos spalvos name su gana dideliu kiemu. Aš gyvenau antrame aukšte, turėjau atskirą kambarį su labai minkšta lova. Greit susidraugavau su savo naująja šeima.

Diana Žilinskaitė, 7 klasė

PIRMADIENIS. Atsikėliau ankstų pirmadienio rytą, papusryčiavome kartu su šeima, kurioje gyvenau. Šeima mane nuvežė į „Základná škola“ mokyklą, tada kartu su slovakais sulaukėme mokytojų, visi stebėjome kitų šalių pristatymus ir apžiūrėjome klases. Po pietų keliavome į dresuotų sakalų pasirodymą, kuriame galėjome palaikyti ant rankos sakalą ir kartu su juo nusifotografuoti. Vėliau keliavome į vaistažolių lauką, kuriame gidė pasakojo apie įvairias vaistažoles. Po pasivaikščiojimo po vaistažolių laukus, važiavome į restoraną pavakarieniauti kartu su visų šalių atstovais.

Mindaugas Mertinkaitis, 10 klasė

ANTRADIENIS. Laikas papasakoti apie mūsų ekskursijas po Slovakijos uolas, kalnus bei ūkį. Antradienio rytą kelionė link Demanovo urvų prasidėjo 7 valandą. Važiavome apie dvi valandas, kol pasiekėme kalnus, tarp kurių šniokštė srauni kalnų upė. Tada valandai patekome į kalno vidų - vaikščiojome didelėmis salėmis ir mažais tarpekliais, kažkur iš viršaus krito lietus, kiek paėjus pasirodė požeminė upė. Prisiminus matytus kalnus, uolas, urvus nuo gerų emocijų mano kūnu nubėga šiurpuliukai. Po pasivaikščiojimo urvuose, keliavome į Vychodna ūkį. Jame auginamos karvės ir avys, gaminamas kelių rūšių sūris, auginamos vaistažolės, iš kurių ruošiami arbatų mišiniai. Ūkyje yra ir didelė salė, kurioje

pietavome ir vyko edukaciniai užsiėmimai. Po pietų susiskirstė į grupes ruošiamės ekskursijai po ūkį - mums davė specialią aprangą, kurią vilkėjome vaikščiodami po ūkį. Apžiūrėjome malūną, karvių, veršelių ir avių fermas. Grįžę ragavome kelių rūšių sūrių, gėrėme žolelių arbatą. Vėliau gavome užduotį - pagaminti miltų mišinį avytėms ir jas pašerti. Svėrėm, maišėm, po to nešėm į malūną, po to šėrėm avis - buvo kažkas nuostabaus. Grįžę sprendėme kryžiažodį slovakų kalba, o ten buvo paslėptas žolelių arbatos receptas. Patys pasigaminome arbatos mišinio dovanėles, žaidėme žaidimus, buvo tiesiog nuostabu. Į namus grįžome jau vėlai vakare.

Aš gyvenau slovakės Radkos šeimoje. Šis vardas man atrodė keistas, nes niekad nesu girdėjęs tokio vardo. Mergaitė buvo labai nuoširdi, draugiška, ji turėjo 4 seses ir 1 brolių. Šeima, kurioje gyvenau, gyveno ūkiškai, augino kiaules, vištas. Buvo didelis trijų aukštų namas, taigi turėjau atskirą kambarį, kuriame galėjau išsikrauti ir susidėlioti savo daiktus. Pirmąją dieną svetimoje šalyje buvo labai sunku, kadangi buvo ne mano šeima, ne mano draugai, bet pamažu pripratau. Naujoji šeima pačią pirmą dieną šiltai mane pasitiko, žaidėme žaidimus, kartu vakarieniavome. Būdama su jais jaučiausi šiek tiek drovi, nes buvo pirmas kartas, kai gyvenau svetimoje šeimoje. Vakare, kai susipažinau su visais jos šeimos nariais, aprodė namą, kad nepasiklyščiau, parodė mano kambarį, apsipraususi nuėjau į savo kambarį, taip po visų dienos išpūdžių griuvau į lovą, nes jaučiausi labai pavargusi.

Gabija Pigaitė, 7 klasė

TREČIADIENIS. Šią dieną mes praleidome mokykloje. Čia susirinko visų šalių atstovai. Visiems mokytojams išdalino lapus, kuriuose buvo sužymėti skirtingi užsiėmimai skirtingais ženklais, kuriuos mes turėjome surasti. Diena, atrodo, bus pilna darbų.

Pirmojo ženklo ieškojome gana ilgai, nes jis buvo trečiajame aukšte. Ženklas nurodė inkilų gaminimą, tai mes ir darėme visą valandą. Sukalėme net keturis didelius inkilus paukščiams, kuriuos nudažėme geltona, žalia ir raudona (Lietuvos vėliavos) spalvomis, o ketvirtajam parinkome oranžinę spalvą. Taip pat kiekvienas sau pasidarėme po mažą inkilėlį- suvenyrą.

Antrasis užsiėmimas vyko antrajame aukšte. Šįkart mes į kartono gabalą kišome medžiagų skiautes, kurias sudėję kartu gavome Lietuvos vėliavą. Vėliau kitos šalys darė savo vėliavas. Taip buvo pagamintas bendras darbas – savotiška projekto vizitinė kortelė. Šis darbelis mums pavyko labai puikiai, vėliavos buvo gražios.

Trečiojo užsiėmimo metu gaminome vainikėlius. Buvome susiskirstę į tris grupes. Šis darbelis užtruko pusvalandį, dar turėjome laisvo laiko, todėl slovakų mokytojos mus pavaišino aguonų pyragu ir sausainiais. Iš šio kabineto išėjome sotūs ir laimingi, nešdamiesi tris vainikėlius, Tada ėjome pietauti, daugelis nebaigė valgyklos valgytų, nes porcijos buvo didelės, o mes jau prikirte aguonų pyrago ir sausainių.

Kad ir kaip būtų ironiška, per ketvirtą užsiėmimą gaminome valgį. Tai buvo bulviniai blynai su daržovėmis, sulčių kokteilis ir kepta cukinija su medumi. Daugelį daržovių ėmėme iš mokyklos mini daržo, kuriame augo burokėliai, cukinijos, morkos ir petražolės. Valgį mums pavyko pagaminti skaniai, nors kokteilis buvo keisto skonio.

Paskui mes gaminome atvirukus, tai atrodė lengva, kol nepradėjome jų daryti. Daugeliui buvo sunku sulankstyti pagrindinį atviruko papuošimą – gėlytę, bet vėliau viskas sekėsi puikiai. Visi pasitarkėme savo idėjas ir atvirukai tapo originalūs.

Šeštasis darbelis taip pat buvo susijęs su gėlėmis, tik ne popierinėmis, o plastikinėmis. Mes iš butelių bandėme pasigaminti plastikinės gėles. Šis darbelis buvo sunkus, nes teko dirbti su ugnimi. Kitaip nebūtų išsilydęs plastikas ir nepavyktų sujungti kai kurių dalių.

O per paskutinį užsiėmimą mes kiekvienas atskirai gaminome šilkinis šalikus. Ne, ne pačius šalikus, mes juos tik papuošėme. Papuošimams naudojome burokėlių lapus, stiebus, spalvingus rudeniškus medžių lapus. Papuošę susukome juos į rutuliuką ir aprišome siūlu. Tada slovakės

mokytojos juos suvyniojo į foliją ir įdėjo į puodą virti trims valandomis. Savo šalikus atgavome ketvirtadienį. Jie buvo skirtingi ir labai gražūs. Štai kaip mes praleidome trečiadienio dieną.

Augustina Kličiūtė, 7 klasė

KETVIRTADIENIS. Po pusryčių Mario mama mus nuvežė į mokyklą. Pabuvęs su Mario pamokoje susitikau su draugais iš Lietuvos. Po kurio laiko mus visus autobusu nuvežė iki garlaivio, kuris nuplukdė į salą. Kol plaukėme, grožėjomės Slovakijos nuostabią gamtą. Saloje buvo tik viena bažnytelė. Pasivaikščioję ir apžiūrėję salą mes plaukėme atgal. Išsilaipinus iš garlaivio, mūsų laukė autobusas, kuris nuvežė į Edičo rančą, kurioje pavalgėme pietus, jodinėjome žirgais, žaidėme žaidimus, supomės ant hamako. Klausėmės, kodėl ir kaip reikia žieduoti paukščius, žiedėme iš molio vazes, kepėme barbekiu. Vakare buvo atsisveikinimo vakarėlis, kuriame stebėjome tradicinius slovakiškus šokius, vaišinomės ir linksminomės su projekto dalyviais. Džiaugiuosi susipažinęs su Mario ir jo šeima. Ačiū jiems už šiltą priėmimą, už nuostabią išvyką prie didelio ežero, pasijodinėjimą žirgais, lazerinius žaidimus ir pasisėdėjimą picerijoje. Ačiū už šią kelionę, kurioje susiradau draugų iš kitų šalių ir Lietuvos.

Aringas Koklevičius, 6 klasė

PENKTADIENIS. Apie devintą valandą susirinkome mokykloje. Į mokyklą keliavome su visais daiktais, kad iš karto po užsiėmimų galėtume išvykti. Kai susirinko visi vaikai, kurie gyveno šeimose, mus nuvedė į chemijos – fizikos kabinetą. Ten žiūrėjome nuotraukas iš kitų Erasmus kelionių. Buvo bendri pusryčiai. Mes buvome vienoje klasėje su ispanais. Kai visi pasistiprino, buvo laisvas laikas. Išėjome į lauką. Buvo saulėta diena. Užsiėmėme kiekvienam patinkančia aktyvia veikla. Vieni žaidė futbolą, kiti - raketėmis, suposi karuselėje ir t.t. Po to pavėsinėje dar vienu dažų sluoksniu nudažėme inkilėlius, kuriuos kalėme trečiadienį, ir ant lentelės parašėme savo šalies pavadinimą. Inkilėliai buvo sudėti ant stalių lauke, šalia mokyklos. Pirmą valandą prasidėjo pabaigtuvių ceremonija. Visi gavo pažymą apie dalyvavimą projekte, o kiekvienos šalies lentelė buvo išmeigta prie pasirinkto rožių krūmų. Tada buvo vaisės mokyklos kiemelyje. Kai pavalgėme, susirinkome savo lagaminus, atsisveikinome su šeimomis, su naujaisiais draugais ir mokytojais ir išvažiavome į Lietuvą.

Aš gyvenau pas mergaitę, vardu Jana. Ji energinga ir linksma. Jos šeima labai maloni ir draugiška. Jie gyvena šešiese – Jana, jos mama, tėtis, brolis, sesuo ir močiutė. Jie labai rūpestingi, gal net per daug. Įdomiausia buvo bendrauti su Janos močiute, nors ji nelabai moka anglų kalbą, bet šnekėjomės angliškai, rusiškai ir slovakiškai.

Augustė Ostromeckaitė, 7 klasė

KELIONĖ NAMO. Atsisveikinę su savo šeimomis ir naujais draugais sėdome į autobusą, pasidėjome daiktus ir išvažiavome. Mums buvo liūdna, nes savaitė prabėgo labai greitai ir greitai pradėjome ilgėtis draugų. Važiuodami autobusu klausėmės muzikos ir prisiminėme, kad Diana turi kortų žaidimą „Uno“, tad nusprendėme jį pažaisti. Privažiavome slovakišką parduotuvę. Išlipome, pakvėpavome grynu oru, nusipirkome lauktuvių ir važiavome toliau. Pagaliau privažiavome Lenkijos parduotuvę. Na ir vėl apsipirkome. Pradėjo temti, buvo nuobodu, pora draugų užmigė. Užmigau ir aš. Vėliau draugai pažadino, nes buvome sustoję degalinėje, o buvo taip šalta ir tamsu. Nusipirkau šiltos kavos ir grįžau į autobusą. Na ir eilinį kartą užmigau, o

atsibudęs pamačiau, kad mes jau netoli Kaišiadorių. Grįžę į Žaslius apsikabinome savo tėvelius. Kelionė buvo nuostabi, tik gaila, kad taip greitai baigėsi.

Aš gyvenau šeimoje, kurioje buvo berniukas, vardu Samuelis, ir jo mama. Jam yra 13 metų. Susipažinimo proga šeima mane nusivedė į restoraną „Zbojnicka Koliba“. Bendrauti sekėsi nelengvai, nes šeima nelabai gerai mokėjo anglų kalbą, o aš juk nemokėjau slovakų kalbą. Samuelis labai mėgsta žaisti futbolą, slidinėti kalnuose. Visą savaitę kartuėjome į mokyklą. Savaitė prabėgo labai greitai, atsisveikinau su šeima, padėkojau už tai, kad taip šiltai priėmė.

Paulius Jankauskas, 9 klasė

Tad visi sakome AČIŪ Slovakijos projekto komandai ir atsisveikiname slovakų kalba:

Ahoj- Iki, ate.

Dovidenia- Viso gero.

Zbohom- Sudievu.

Informaciją pateikė lietuvių kalbos mokytoja Jūratė Lakštauskienė

2017-10-08